

၉၆

အခန်း (၁)

ကြောင်စုန်းတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းနှင့် လူခန္ဓာကိုယ်တို့ ကို ဂမ္ဘီရဆန်ဆန် ပေါင်းစပ်ထားသည့် ခြောက်လက်မအမြင့်ရှိ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်ကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုအရုပ်ကလေးကို ခေါင်းရင်းဘက်ခြံတွင် နေထိုင်သော လူထူးလူဆန်းသိုက်ဆရာတစ်ယောက်ထံမှ ကျွန်တော်က မိုက်မဲစွာဖြင့် ခိုးယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အဲဒီလူအကြောင်းက စပြီး ပြောပြရမည်ဆိုလျှင် . . .။

*

သူ့နာမည်က . . .ဦးပြည်စိုး . . .

ကျွန်တော်တို့ အိမ်ခေါင်းရင်းက ခြံကို ထိုလူ စပြီးပြောင်းလာကတည်းက ကျွန်တော် မသင်္ကာဖြစ်မိသည်။ သူ ထိုအိမ်ကိုရောက်သည့်နေ့မှ စ၍ တစ်အိမ်လုံးကို အမဲရောင်လိုက်ကာစများ ဖြင့် ကာထားသည်။ ခြံစည်းရိုးဝင်းတိုင်နှစ်ခုကိုလည်း အမြင့်ကြီးပြင်၍ ခတ်လိုက်သည်။ (သို့သော် ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခု ကံကောင်းသည် မှာ ကျွန်တော်တို့ ခြံထောင့်တွင် ရှိသော ပိတောက်ပင်မှ အကိုင်းတစ်ကိုင်းသည် သူ့ခြံထဲသို့ လွယ်လင့်တကူ ခိုးဝင်နိုင်လောက်အောင် ညွတ်ကိုင်းကျနေသည် ကို သူသတိမထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ညဘက် ညဘက်များ တွင် အနက်ရောင်လိုက်ကာစနောက်ကွယ်မှ
မီးရောင်သဲ့သဲ့ကို မြင်နေရခြင်းကြောင့် သူ တစ်ညလုံး မအိပ်စက်ပဲ တစ်
ခုခု လုပ်နေမှန်း သိသာသည်။

ရံဖန်ရံခါ မနက်ခင်း လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း သူနှင့်ဆုံမိသည့်အခါ
သူက ကျွန်တော့်ကို အိမ်နီးချင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသည့်သဘောဖြင့်
ခေါင်းညိတ်ပြီးပြကာ နှုတ်ဆက်တတ်၏။

ကျွန်တော်က သူ့ကို . . .

“ဦးလေးက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ”

ဟု မေးကြည့်သည့်အခါ သူက . . .

“ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းတွေအတွက် စပယ်ရှယ်အဖက် (Special Effect)
လို့ ခေါ်တဲ့ အထူးပြုလုပ်ချက်တွေ၊ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့
မိတ်ကပ်အပြင်အဆင်တွေ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဆက်တင်တွေ ဆောက်
ပေးရတဲ့ အလုပ်ပါကွာ”

ဟု ဖြေ၏။ ကျွန်တော်ကတော့ မယုံပါ။ အဲဒီလို အလုပ်မျိုး လုပ်ကိုင်
သူတစ်ယောက်အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ မြို့ကလေးမှာ လာပြီးနေထိုင်စ
ရာအကြောင်းမရှိ။ ပြီးတော့ သူ နေထိုင်သုံးစွဲနေသည့် ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု
မျိုးလည်း ရှိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်က သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် အရိုးခေါင်းပုံသဏ္ဌာန်
ထွင်းထုထားသော ငွေရိုးတပ်လက်ကိုင်တုတ်ကို
တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော်လည်း ရုပ်ရှင်ဆက်တင်တွေ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရသ
လဲဆိုတာ သိပ်သိချင်တာပဲ၊ ဦးလေးအိမ်ကို ကျွန်တော် တစ်ရက်လောက်

လာလည်လို့ ရမလား”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ သူ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်သွားပြီး . . .

“အေး . . . အေးပါကွာ၊ နောက်တော့ ခေါ်ပါ့မယ်”

သို့သော် သူ့ထံမှ ဖိတ်ကြားချက်က ဘယ်သောအခါမှ ရောက်လာခြင်းမရှိခဲ့ပါချေ။

*

ဒီညတော့ သူ့အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော်ခိုးဝင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ညဆယ့်တစ်နာရီကျော်သောအခါ ခြံထောင့်မှ ပိတောက်ပင်ပေါ်သို့တက်ပြီး အကိုင်းမှ တစ်ဆင့်ခိုကာ တစ်ဖက်ခြံထဲသို့ ခုန်ချလိုက်သည် ။ ထို့နောက် အိမ်နောက်ဖေးတံခါးဆီသို့ ပြေးကပ်လိုက်သည် ။

တံခါးကို တွန်းကြည့်လိုက်သည် ။ မင်းတုတ်ချမထားသောကြောင့် လွယ်လင့်တကူ ပွင့်ဟသွားသည် ။ အစတုန်းကတော့ အပြင်ဘက်မှ ချောင်းကြည့်ရုံလောက်သာ ရည်ရွယ်ထားသော်လည်း အလွယ်တကူနှင့် တံခါးပွင့်သွားသည် ကိုတွေ့ရသောအခါ အထဲသို့ ဝင်ကြည့်ချင်စိတ်ပေါ်လာသည် ။

သတိကြီးစွာထားပြီး အိမ်ထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာခဲ့သည် ။

အခန်းထဲတွင် မီးခိုးငွေ့များ ဖြင့် မှုန်မှိုင်းနေ၏။ အမျိုးအမည်မသိသော အမွှေးတိုင်အနံ့ကလည်း စိတ်ညစ်ညူးဖွယ် ရီဝေစေလေသည် ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အာရေဗျ ဘာသာစကားဖြင့် ရေးသွင်းထားသည့် ဂမ္ဘီရအင်းကွက်တစ်ခုကို တွေ့ရသည် ။ အင်း၏ ညာဖက်ထောင့်တွင် သွေးသံရဲရဲနှင့် ယုန်ခြေထောက်အပြတ်တစ်ဖက်ကို ချထား၏။ (မှော်ဆ

ရာများက ယုန်ခြေထောက်ကို သူတို့ အတွက် ကံကောင်းစေသောအဆောင်ဟု ယူဆကြမည်မဟုတ်လား)

အင်းကွက်၏ အခြားထောင့်သုံးထောင့်မှာ တော့ မီးထွန်းညှိထားသော ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်၊ ကြက်ခြေခတ်ယှက်ထားသော စားနှစ်လက်၊ သွေးများ ဖြင့် ပြည့်နေသော ဇလုံတစ်လုံးတို့ ကို ချထားသည်။

အင်းကွက်၏ အလယ်တည့်တည့်မှာ တော့ လူဦးခေါင်းခွဲရိုးတစ်လုံး . . .။

ငါထင်တာတော့ မှန်နေပြီဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ချောက်ချားစွာ တွေးလိုက်မိသည်။

အိမ်ထဲတွင် ဒီလို ဂမ္ဘီရအစီအရင်များ ပြုလုပ်ထားသူတစ်ယောက်သည် မှော်ဆရာ၊ သိုက်ဆရာ တစ်ဦးသာလျှင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လက်ဝဲဘက်ရှိ နံရံဆီသို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နံရံက ပ်စင်တစ်ခုနှင့် နံရံအောက်ခြေကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချထားသော ရှေးဟောင်းသေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ သေတ္တာအဖုံး ဖုံးမထား၊ အထဲတွင် ရွှေပိန်းချထားသော ပေပုရပိုဒ်ချပ်များကို တွေ့ရ၏။ ဂမ္ဘီရအင်းကွက်များ လည်း ပါသည်။

နံရံကပ်စင်ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ကား အရွယ်အစားမျိုး စုံရှိသော ပုလင်းများကို အစီအရီတင်ထား၏။ ထိုပုလင်းများ ထဲတွင် မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်၊ ငန်းတော်ကြားနှင့် ကင်းမီးကောက် အကောင်မျိုး စုံတို့ ကို ဆေးစိမ်ထား၏။

ထိုပုလင်းများ ၏ အထက်က စင်ပေါ်၌ ကား ဗူး (VOODOO) ဟု ခေါ်သည့် အာဖရိက တိုင်းရင်းသားရိုးရာမှော်ပညာဖြင့် စီရင်ထားသည့်

အရပ်များကို တွေ့ရသည်။ ။

အစွန်ဆုံးမှ အရပ်ကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး လှမ်းယူလိုက်သည်။ ။ အရပ်ကလေးက ခြောက်လက်မခန့်သာမြင့်၏။

အရပ်ကလေး၏ ဦးခေါင်းက ကြောင်စုန်းတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းဖြစ်ပြီး အောက်ပိုင်းကတော့ လူ့ကိုယ်ခန္ဓာအတိုင်းပင်။ ဦးခေါင်းပိုင်းကိုသာ ချန်လှပ်ပြီး မံမီလို လူ့ကိုယ်ခန္ဓာပိုင်းကို အဝတ်ဖြင့် စီးထားသည်။ ။

ကြောင်၏ မျက်လုံးများက အစိမ်းရောင် ဝင်းဝင်းလက်နေ၏။ ထိုအရပ်ကို ဘာသားဖြင့် ပြုလုပ်ထားသလဲတော့မသိ။ သစ်သား၊ သတ္တု၊ သံတစ်မျိုးမျိုးဖြင့်တော့ မဟုတ်တာသေချာသည်။ ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အရပ်၏ ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းကို ဖိနှိပ်လိုက်သည့်အခါ လူ့အသားကို ကိုင်ရသလိုမျိုး ပျော့စိစိခံစားရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်က ထိုအရပ်ကလေးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။ နောက်ပြီး မီးရောင်ပျူမြင်နေရသော အခန်းဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးလာခဲ့၏။

ထို့နောက် ပွင့်ဟနေသော တံခါးမှ တစ်ဆင့် အခန်းထဲသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

အခန်းထဲတွင် ကား ခေါင်းတလားကြီးတစ်လုံး . . . ။

ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်မှာ ပင် ခေါင်းတလားကြီး၏ အဖုံးသည် သူ့အလိုလို တဖြည်းဖြည်း ပွင့်ဟသွားသည်။ ။

ထို့နောက် ခေါင်းတလားအတွင်းမှ အလောင်းကောင်ကြီးက ရုတ်တရက် ထထိုင် လိုက်လေသည်။ ။

အခန်း (၂)

လန့်ပြီး မအော်မိစေရန် စိတ်ကို မနည်းတင်းထားရသည်။ ခေါင်းတလားထဲမှ ထလာသူကို အသေအချာကြည့်လိုက်မိပြီး သည့်နောက်တွင် အကြောက်လွန်မိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရှက်သွား၏။

ထိုသူက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ရယ်မောလိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော်က . . .

“ဦး . . .ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းထဲ ဝင်အိပ်နေတာလဲ၊ ဒီ . . . ဒီခေါင်းကြီးကကော ဘာလုပ်ဖို့ လဲ”

သူက ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်းလိုက်ရင်း . . .

“ဂန္ထီရ လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ရိုက်မလို့ ငါ့ကို အလုပ်အပ်ထားကြတယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ ငါလည်း ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ကိုယ် ဆက်တင်အစမ်းဆောက်ပြီး ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ရီဟာဇယ် ကြိုလုပ်ကြည့်နေတာ၊ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်တွေဝင်ပြီး အိပ်ရမှာ ဆိုတော့ အသုဘခေါင်းက အစစ်သုံးလို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အတုလုပ်ရတာပေါ့” သူက မင်သေသေဖြင့် ပြောနေသော်လည်း ကျွန်တော် မယုံပါ။ သူက . . .

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ညကြီးမင်းကြီး ငါ့အိမ်ထဲကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ဝင်လာတာလဲ”

ဒီမေးခွန်းအတွက် အဖြေကို စောစောကပင် ကြိုစဉ်းစားထားပြီး

သားဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်က . .

“အခုတလော သူခိုးတွေ ပူနေတယ် ဦးလေးရဲ့ ၊ အဲဒါ စောစောက ကျွန်တော့်အိမ်အပေါ်ထပ်က လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးလေးရဲ့ ခြံဝင်းထဲ မှာ လူရိပ်လိုလိုတွေ့လို့ ကျွန်တော် ကမန်းကတန်း ကူးလာတာ၊ ဦးလေး မရှိတုန်း အိမ်ကို သူခိုးကပ်တယ်ထင်လို့ ”

ကျွန်တော့်စကားကိုလည်း သူ ယုံကြည်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသည့် ကြီးမားလှသော အင်းကွက်ကြီးနှင့် ဂမ္ဘီရအစီအရင်များကို မျက်လုံးတစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ရင်း . . .

“ဒီလိုရုပ်ရှင်ကားမျိုးတွေအတွက် အလုပ်တွေ ဘာတွေ အပ်တယ်ဆိုတော့ ဦးလေးကိုယ်တိုင်ကကော တစ္ဆေတွေ၊ သရဲတွေ၊ ပရလောကသားတွေကို အယုံအကြည်ရှိလားဟင်”

သူက ကျွန်တော့်ကို မကြည့်ဘဲ အဝေးသို့ငေးရင်း . . .

“ဒီကိစ္စက ယုံတယ် မယုံဘူး ပြောဖို့ ခက်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးသိသလောက်ပြောရရင် ပရလောကသားတိုင်းဟာ ကြောက်စရာမကောင်းပါဘူး၊ သူတို့ ရဲ့ အတိတ်က ကုသိုလ်ကံညံ့ဖျင်းလို့ ဘဝပေးအခြေအနေ ဆိုးနေကြတဲ့ သူတွေပါကွာ . . .

“များ သောအားဖြင့် ပရလောကသားတွေဟာ လူသားတွေနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်ကြတယ်၊ လူသားတွေရဲ့ မေတ္တာကို ခံယူချင်ကြတယ်၊ ပရလောကသားတွေဟာ လူတွေကိုဒုက္ခမပေးတတ်ကြပါဘူး၊ အဲ . . .ဒါကလည်း သူတို့ ကို အောက်လမ်းမှော်ပညာတွေနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားဘူးဆိုရင်ပေါ့”

သူပြောသည့် အဲဒီစကားထဲမှာ တော့ ဖြစ်နိုင်ချေတွေ အများကြီးပါမ

ည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆမိသည်။ ။

ကျွန်တော့်ကို အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်းမှ နည်းပြဆရာ ဦးဆန်းလွင်ကလည်း အဲဒီအတိုင်းပင် ပြောဖူးသည်။ ။ ဆရာဦးဆန်းလွင်က စာဖတ်ဝါသနာပါသူဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသည့် ဂန္ထီရဆိုင်ရာစာအုပ်စာတမ်းများ စွာကို ဖတ်ရှုလေ့လာထားသူ ဖြစ်၏။

ဆရာက ကျွန်တော်တို့ အားကစားအသင်း အတွင်းရေးမှူးလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသော အင်းကွက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကို စိတ်ထဲတွင် အလွတ်ရအောင် မှတ်ထားလိုက်သည်။ ။

မနက်ဖြန်ကျရင် အင်္ဂလိပ်စကားပြောသင်တန်း တစ်ချိန်သွားတတ်ရမည်။ အဲဒီအခါကျမှ ဒီအင်းကွက်အကြောင်း ဆရာဦးသန်းလွင်ကို မေးကြည့်ရဦးမည်။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အိပ်ရာထဲ လှဲချလိုက်သည့်တိုင် သန်းခေါင်ကျော်သည် အထိ မျက်စိကြောင်နေလေတော့သည်။ ။